

μετάλημ... Τό τρίτο... έκείνο πού πεδάει τώρα είνε εικόσι χρόνόν!...

Δυνατός λυγμός συνεκλόνησε ξαφνα τήν εξομολογουμένην, διάγασε τό μαντίλι της κ' εξηκολούθησε μέ πνιγμένη φωνή :

Ο Θεός μέ τρωάει, ό άπορριγμένος γυιός μου έκδικείται, τό αισθάνομαι, τό ξέρω. Έκείνος, πού έγω έγκατέλειπα έπικαλείται έναντίον μου τή θεία δικαιοσύνη, και μου όρπάζει τά παιδιά μου τό ένα ύστερα από τό άλλο άλύπητα, όπως έφερόμια κι' έγω γιά έναν. Θέλησα να καταπραύνη τήν όργην του, να έπανορθώσω τό εγκλημα... Αλλοίμονο! Δέν τοκμώ ν' αναζητήσω τά ίχνη του, γιά να του ζητήσω συγχώρεσι και έλεος, φοβούμαι μήπως μου πούνε πως δέν υπάρχει πειά! Μήπως μου πούν πως πέθανε!...πως πέθανε μέ τήν κατάρσι στα χείλη!...

...Εσώπασε...Ο ιερεύς εξεκολούθησε να κρατάη τήν ίδιου του βουβαρώνα...

Ο εξομολογητής ιερεύς πάτερ Βικέντιος, ήταν τρόφιμος έκθετο-τροφείου. Τό δημόσιον φιλανθρωπικόν γραφείο τόν είχε παραδώσει σε μία γυναίκα άπ' τή Βρετανίαν, πού είχε πέντε παιδιά. Είχε μεγαλώσει μέσα σε άγρια τοπεία, βόσκοντας άγελάδες, και πρόβατα, ρεμβάζοντας κάτω από τό πέγγος, των άστεριών, άκουμπισμένος σε κανένα πελώριο δένδρο. Μέσα σ' έκείνη τή μοναξιά είχε αναπτυχθή στήν ψυχή του ή χλίσσι του προς τήν ιερουσύνη.

Όταν τό μεσημέρι άκούσε τό σήμαντρο τής εκκλησίας του χωριού έσκέπαζε τό ναθαιριον του μέτωπο κάτω από τό χαμηλό και συνθροπτό οθρανόν τής Βρετανίνας, κι' έλεγε μέ σοβαρότητα τους ιερούς λόγους τής προσευχής :

Αγγελος Κυριού εβαγγέλισται τή Μαρία... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τήν έκπαύση τής πρώτης του μετάλημης έπήγε στό γέροντα διευθυντή του ιεροδιδασκαλείου, και τούτέλε διήθειλε νάγείνηπατάς.

- Μά χρειάζεται πολυ δουλειά, παιδί μου.
- Θά έργασθώ...
- Πρέπει να μάθης λατινικά, άκόμη δε και άλλα πράγματα.
- Θά μάθω...

Μπροστά σ' αυτή τήν άκλόνητη θέληση ό σεβασμός ιερέας έκάμφθηκε συγνηγμένος. Τό χέρι του Κυριού ήταν επάνω από έκείνο τό παιδί.

Χάρης είνε τήν προστασία του, ά μικρός Βικέντιος εισήλθε εις τό 'Ιεροδιδασκαλείον Βενών, όπου μέ τήν πρώτη του άνάπτυξη, μέ τό λεπτό του πνεύμα, μέ τήν ευσέβεια του ένέπνευσε στους καθηγητάτου τίςλαμπρότερες έλπίδες.

Όταν ό Βικέντιος έγενε παιδί άνόθος δικαίωσε όλες τον τίς προσδοκίες. Άνακαιτανενώτατοςέζητήθη σε μία από τίς σπουδαιότερες ένορίες τής πρωτεύουσής...

Και τώρα άκούγοντας τή φοβερή αυτή εξομολόγησι είχε καταληφθεί από άλλόκοτη ταραχή. Όλη ή παιδική τουήλικιά περνούσε από μπροστά του. Θυμώτανε τήν έγκατάλειψη, τήν άπορνώσι, τίς πάρως του, θυμώτανε τήν στήριξη τών μητρικών χεριών, τά άφωνα δάκρυα πού άνέβαιναν από τήν καρδιά του, όταν οι μικροί όμογάλλοι του, φωνάζανε «μαμά» ενώ έκείνος δέν είχε κανένα τόν οποιον να μπορούσε να δώσει έκείνο τό γλυκό όνομα.

Η λεπτή του φύσις δέν μπόρεσε ποτέ να εξοικειωθή με τό βάναυσον περιβάλλον πού ζούσε. Η φλογερή δε δίψα τής αγάπης, πού αισθανότανε τόν έφερε στα πόδια τής Παναγίας τήν όποία μονάχα μπορούσε να καλέση «Μητέρα του»!...

Συλλογίζτανε άκόμη τό ευλογημένο έκείνο μετάλλιο, πού είχε κρεμασμένο στο στήθος του, τή μόνη κληρονομία πού είχε από τους άγνώστους γονείς του.

Και τό ύψος του βλέμμα άγάλλιασε τήν γονατισμένη γυναίκα μπροστά στα πόδια του.

Τήν μητέρα του!
Ήταν ή μητέρα του, πού είχε έλθει, και φώναζε, και λάθη της, να σπαράξει τής, τό έγκλημά της, τήν άπελπισία της!... Ήταν ή μητέρα του!...

Και τού έρχότανε ένας άκατάσχετος πόθος να φωνάξη ;
- Μητέρα μου. Έγώ, έγω είμαι τό παιδί σου!
- Ήταν μάλιστα τόσο μεγάλος ό πειρασμός πού άνοιξε τό στόμα του, έτοιμος να μιλήση...

Αμέσως όμως εσταμάτησε. Ο λόγος έμεινε επάνω στα χείλη του.

... Η εξομολογουμένη εξεκολούθησε να σιωπά και να περιμένη. Τέλος ό ιερεύς άργά με άπειρη γλυκύτητα, από τήν εύπλαχνία πού έπλημμύριζε τήν ψυχή του, ειπε :

- Έλιπίστε, δυστυχισμένη κυρία... Δώχτε από τήν ψυχή σας τίς ιδέες αυτές του μίσους και τής έκδικήσεως. Τό παιδί δέν έκδικείται ποτέ τή μητέρα του, κι' ό γυιός σας (σας μιλώ τώρα ως άνθρωπος και ως ιερεύς) ό γυιός σας, πιστεύεται με, μόνο στοργή τρέφει γιά σας... Άντι να ζητή να στείλη τόν κεραυνό από τόν ουόρανο άν βρσκαίεται έκεί, θά εύχεται γιά σας, και εάν ζή θά είνε έτοιμος να προσφέρει μ' όλη τήν καρδιά του, τήν ζωή του, γιά να

ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Αν ποτέ μου λημονήσω
Και δέν πιά και δέν μεθύσω,
Σαν πλοιάσω στο κρεβάτι
Δέν μπορώ να κλείσω μάτι.
Εις τό σιδάρι μου γυρίζω
Και στενάξω και γογγύζω
Τρομερή με πίνει τρέλλα,
Κ' ένδυνούμαι τήν βαρέτα.

Ήλην και όταν κατάνω
Τέλος πάντων να τό κλείσω,
Σ' ένδονέ μου βλέπω δάκρυος
Και στοίγεια και βρουκολάκους.
Βλέπω δάιμονας και χάρον
Πού μ' όρπάζουν άρον άρον
Και φοβούμαι και τρομάζω,
Και σ' τόν ύπνο μου φωνάζω,

Όταν όμως τό βροντήσω
Και καλά, καλά μεθύσω,
Σαν μικρό παιδί νουάζω,
[Λυρικά]

Όπου να βρωθό πλαγιάσω.
Έλαφρά εύθής άρχίζω
Νά φουώ, να θουαλίτσω,
Και σόν θηνον μου πλείων
Άπαιτό τήν εύτυχία.

Βλέπω εύμορφας κοπέλλας
Και φίληματα και τρέλλας
Φαγγία περουν έμπρός μου
Τά καλλίτερα τού κόσμου,
Η βαρέτα με προσμένει
Ός άπάνω γεμισμένη.

Και άκούω χωρατάδες
Και χροούς και παιναδές,

Και τυφλός λοιπόν τό βλέπει
Πώς συμφίρει και πώς πεφίρει,
Κάθε βράδυ πριν πλιγιάσω
Μία χιλιάδικη ν' αείδιώσω
Α. Κατακούζηνός

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στό προσκέφαλο του άρρώστου
Ο ΓΙΑΤΡΟΣ:—Τό ύμβροχίον πρέπει να γίνη χωρίς άλλο. Που-
ούς άλλους γιατρούς θέλετε να καλέσουμε.

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ, (Με όσβαμένη φωνή).—Σ' αφήνω έλεύθερο, γιατρέ μου, να διαλέξης τους συννεόχους σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Χασμάσθε δε-
σποινίς ; Θά ελχάτε σήμερα πολυ
όχληρος έπισκέψεις.

ΕΚΕΙΝΗ.-Α, όχι...Ο πρώτος
ελθε σεις!...

Η οικοδέσποινα πρόδόν φιλο-
ενούμενον, ό όποιος δέν έννοεί
να τό κουνήσει.

- Η οικογενεία σας θά σάς
επόθση...

- Λέτε ; Τότε θά γράψω να
'ορθού η ή γυναίκα μου με τά
παιδιά!...

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Τήν παρελθούσαν εβδομάδα
άνενέωσαν τάς συνδρομάς των και ενεγράφησαν τό πρώτον οι κά-
τωθι συνδρομητάς :

- Μ. Παπαδάκης, Η Παναγιώτων, Η Άντωνίου, Δ)ιες Κρυσταλλίδου, Δ)ιες Σταυροπούλου, Δ. Τρακοστασίου, Κ. Χατζηγιάννης, Εύθερ. Μπιστικός, Ι. Ριζοπούλος, Γ. Σίφας, Ν. Μπαμπάλης, Έλενη Νικολοπούλου, Συγκλητική Σπανοπούλου, Ρ. Μυμής, Γ. Βαββέλης, Χ. Συντηγικής, Γ. Πατριώτης, Άδ. Άντωνιάδης, Α. Άντανακίου, Ν. Πέτας, Γ. Τρυφάννης, Κ. Εύμορφοπούλος, Έμμη Μπαρίδης, Ε. Ίσοφ, Α. Ουρανοπόφιον Μυμής, Χ. Σταθούπουλος, Εύάγ. Λαντίνας, Φιλ. Βαρδή, Α. Τσεβέλης, Α. Άναγνωστού, Χ. Νικηφοράκης, Π. Μαρτυριάννη, Δ. Εύσταθιοπούλου, Κ. Σουρίας.

εξαγοράση τή ζωή έκείνου ό όποιος είνε δυό φορές άδελφός του μπροστά στο Θεό. Άλλά και σεις εις αντίλλαγμα όσων σας μετα-
δίδω έπ' όνόματι του, να τόν σκεπτεσθε με οίκο, κι' άν τό παιδί σας σωθή... μη λημονήσετε ποτέ έκείνον πού δικάζετε...

- Ω, πάτερ μου, σας εύχαριστώ, τά λόγια σας με σώζουνε από τήν σπελεινία. Να είστε ευλογημένος.

Η μητέρα έκλινε τό χλωμό τής μέτωπο, ένψ ό ιερεύς με τήν ψυ-
χη σπαργμένη τήν κοιτούσε κατάματα όσάν να ήθελε να άποτυ-
πωση τά χαρακτηριστικά της εις τή μνήμη του.

Ήταν ή μητέρα του! Και τήν έβλεπε γιά πρώτη και γιά τελευ-
ταία φορά!... Απήγγειλε τότε τήν ευχή τής άρέσεως και τά λόγια του επνίγοντο στο λαρύγγα του. Δέν μπορούσε να άποσπάση τό
μάτια του από τό όρατο έκείνο πρόσωπο, τό αυλακωμένο από τά
δάκρυα, τό πρόσωπο έκείνο πού δέν θά ξανάβλεπε πειά.

- Υπαγε εις ειρήνην ! ειπε τέλος.

Ο ιερεύς είνε νικήση τόν άνθρωπο, τό μυστικό τής οικογενείας
είχε φυλαχθεί. Κι' ένψ έκείνη εξαφανίζετο πίσω από μία κολώνα,
δυό μεγάλα δάκρυα έκύλισαν από τά μάτια του γυιού τής.

- Κυτάξτε, ψιθυρίζα ή έκκλησιαζόμενες, τί χλωμό πού είνε
σήμερα ό παππάς. Ο καίμένος πολυ κουράζεται. Θάρωσθη!...

Ο ιερεύς εφράβησε έν τώ μεταξύ προς τό παρακλήσιον, τής Πα-
ναγίας. Κι' άφού γονάτισε μπροστά στην Άγία Τράπεζα προσευ-
χήθηκε θερμά ύπερ του κινδυνένοντος άδελφού του, τόν όποιον
ποτέ δέν θά ίδη, ύπερ τής μητέρας του τήν όποιαν ποτέ δέν θά
Μεταφρ. Α. Β. Παμύρας

